

Potěmkinova vesnice a návrat osleplých Bulharů do vlasti

- CZ24 News | 1. ledna 2020

ČESKO: Že jste již oba pojmy někdy slyšeli? Máte pravdu. A jak tak vzdálené pojmy mohou spolu vůbec souviset? V zemi tak velkých možností, jako je ta naše, mohou. V jiné zemi a v jiné souvislosti asi těžko. Ačkoliv v dnešní době... kdo ví. Vracím se tímto k „Rozhovoru s premiérem“ uveřejněnému dne 24. 12. 2019. Vítám přitom snahu premiéra informovat touto cestou občany o krocích jeho a jeho vlády, o některých jejích dalších záměrech atd. Pociťuji ale přitom nutnost zchladit poněkud nadměrný optimismus v jeho představách či tvrzeních, jež jsou v rozporu s realitou. Nejde přitom o žádný požadavek na odchod premiéra či demisi vlády, nýbrž o realističtější pohled na situaci a o tlak na nápravu). Pokusím se v této souvislosti představit své připomínky k několika tvrzením premiéra z příslušného pořadu stručně shrnutého v našem tisku.

1. ČR skvěle funguje

Toto premiérovo tvrzení je závislé na úhlu pohledu. Z pohledu původních členských zemí EU, zejména pak Německa má premiér jistě pravdu. ČR funguje skvěle, a to tak, že:

- od nás každoročně odchází zhruba 1/3 státního rozpočtu formou nezdaněných zisků, úroků a dividend do zahraničí, přičemž tato částka již dospěla k roční sumě 0,5 bilionu Kč (tomu adekvátně se snižuje náš HDP a zvyšuje HNP hl. Německa);
- naši zaměstnanci pracují v průměru za třetinové mzdy oproti průměru v Německu či za cca 42 % průměrné mzdy v celé EU, což úzce souvisí s předchozím bodem;
- další naše firmy pracují pro zahraniční firmy formou subdodávek za jimi určené (prakticky jen nákladové) ceny. Zisk z práce našich občanů a firem opět zůstává v zahraničí;
- ztrácíme enormně, a to více než 40 % z našeho exportu, jakož i z importu z titulu záměrně podtržené koruny, což se projevuje nejen ve ztrátách při inkasu volných měn při našem exportu, nýbrž i v nárůstu dovozních a následně i prodejních cen zboží a služeb všeho druhu na našem trhu.

Vše je tedy otázkou úhlu pohledu, z kterého premiér na věc pohlíží, přičemž o tom, že A. Babišovi se daří dobře, nikdo nepochybuje, avšak to se zdaleka netýká celého státu, který spravuje, aby jen toto mohlo být důvodem jeho tvrzení. Pokud jde o naše občany, že by fungoval dobře stát, kde je více než 26 tis. bezdomovců, přes 1 mil. lidí postižených exekucemi a děti, které nemají peníze ani na oběd ve škole, trvale deficitní výsledek hospodaření, o tom lze silně pochybovat.

Vezmeme-li ale v úvahu závislou roli naší ekonomiky, která nám byla v EU předurčena, náš stát opravdu funguje dobře. Zjednodušeně řečeno, pracujeme z velké části na jiné v zahraničí, a někteří z nás si v tom z vlastní nevědomosti ještě libují a mají obavy z toho, co bychom dělali, kdyby to skončilo. Správně nás ohodnotila americká investiční banka J. P. Morgan, která nás v r. 2017 přeradila z kategorie středně rozvinutých do rozvojových zemí. A je jen škoda, že premiér spíše nesdělil občanům, kdy se vrátíme do kategorie středně rozvinutého průmyslového státu, v níž jsme byli vedeni v mezinárodních statistikách již od dob 1. republiky. Zatím jsme též označováni za „krmelec Evropy“, kam se zahraniční subjekty chodí nažrat, zatímco je k tomu naše vlády z našich daní ještě „investičně pobízejí“.

Z uvedených skutečností lze tedy odvodit, že premiér Babiš se patrně chlubil před protektorem, jak dobře si jako kolonie plníme přidělené povinnosti a dával nás za vzor dalším zemím se stejným údělem. Musí přece vědět, jak ČR funguje, jak není schopna ani v době konjunktury hospodařit s přebytkovým rozpočtem, jak chce jeho vláda prodlužovat občanům dobu odchodu do důchodu, zvyšovat daně atd. Z hlediska našich národních zájmů to tedy žádná sláva není, a to nemluvě o zahraniční politice. Mohlo by ale být hůře, to je třeba připustit. Vše je tedy otázkou zvolených parametrů ke srovnání.

2. Česká republika bohatne

Česká republika prý bohatne a v žebříčcích jsme v HDP předběhli Španělsko, máme za sebou Portugalsko, Řecko a budeme se snažit předběhnout Itálii, jsme třetí země v Evropě s nejmenším dluhem vůči HDP, s nejlepšími veřejnými rozpočty. Agentura Moody's nám po 17 letech vylepšila rating. Jasně řekli, že je to díky reformám vlády, takže jsme teď na úrovni Belgie. Jsme nejstabilnější ekonomikou v Evropě.

Tak snad raději tu „O červené Karkulce“. Má-li totiž mít takové tvrzení premiéra alespoň elementární vypovídací schopnost, pak musíme nejprve naše HDP snížit o oněch 10 %, které odvádíme každoročně do zahraničí, především do Německa, stejně jako kníže Václav, který saskému králi Jindřichu Ptáčníkovi odváděl 120 volů a 500 hřiven stříbra, a pak teprve porovnávat realitu se zahraničím. Jinak se dostáváme do situace, kdy jsme na jedné straně téměř premianti, zatímco na druhé straně se stále více a více v absolutních částkách zadlužujeme, přičemž naši poslanci nejsou ve svých nekonečných diskuzích (a často nedostatečné kvalifikaci) schopni přijít na to, proč. (O každoročně odváděné 1/3 státního rozpočtu, nyní tedy již o cca 10 % HDP se přitom nikde nemluví).

Kromě toho bohatství nelze posuzovat podle HDP (dokonce ani podle té části, která nám doma zůstane), neboť ho v dalším období utratíme a ještě nám to ani nestačí, takže se pravidelně dále a dále zadlužujeme. Kapitál našemu státu z tvorby HDP tedy nenarůstá, naopak ještě chybí, takže si musíme dále půjčovat. Majetek státu nakumulovaný v předchozích obdobích jsme v polistopadovém období tak usilovně ztenčovali, až téměř žádný nezbyl, přičemž 40 % ekonomiky v ČR je dnes v cizích rukou. Tak o jakém bohatství našeho státu je nyní vlastně řeč?

Okolnostmi vynuceně se tak dostáváme (v rozporu s tvrzeními některých našich politiků vč. premiéra) do situace, kdy je třeba přiznat, že naším vstupem do EU jsme se stali kolonií těch bohatších západních zemí. Tomu odpovídá i místo, v mezinárodní dělbě práce (vč. závislosti naší ekonomiky), jež nám bylo určeno. Naši politici to vesměs sami nepřiznají, neboť by se dostali do konfliktu cizích zájmů, které hájí a našich národních zájmů, které mají hájit, leč nehájí. Riskovali by tak ztrátu svých pozic, které se snaží udržet, a to i za cenu ohlupování naší veřejnosti. Oni sami jsou totiž minimálně spoluviníci stávajícího stavu.

Rozdílný způsob dělby vytvářeného produktu v západních zemích EU (kde větší část jde na mzdy) a tzv. postsocialistických zemích (kde větší část jde na zisk na úkor mezd) je na samostatný článek.

Nikoliv náhodou dosahují u nás zahraniční firmy až trojnásobného zisku oproti dalším zemím. Okrádají totiž na mzdách a platech v tomto „skvěle fungujícím státu“ naše občany. Tyto peníze v podobě nadměrného zisku, souvisejících dividend, jakož i úroků setrvale odtékají ve stále rostoucí míře do zahraničí za němeého přihlížení naší vlády. Na tuto situaci a na nevýhodnost našeho členství v EU upozorňoval na bázi údajů za období let 2010 – 2016 francouzský ekonom T. Piketty již v lednu 2018. (Podle oficiálních čísel za období 2010-2016 činil odliv zisku z ČR do zahraničí celkem 2 252 mld. Kč, tj. v průměru 7,6 % HDP, zatímco ve formě eurodotací se nám za uvedené období vrátilo jen 563 mld. Kč, tj. 1,9 % HDP. ČR byla tak za uvedené období 7 let celkově v minusu 1.689 mld. Kč, tj. 5,7 % HDP). Znamená to, že v průměru ČR ztrácela každoročně 241 mld. Kč). Naše vláda

nereagovala, odliv části vytvořeného HDP proto průběžně dále roste, za r. 2017 již činil 8,3 % HDP, tj. cca 420 mld. Kč/rok, za rok 2018 již cca 10 % HDP, tj. téměř 0,5 bil. Kč. ČR opravdu skvěle funguje, jenže pro Německo a některé další země Evropy, nikoliv pro naše občany. Těmto zemím zvyšuje rovněž bohatství, nikoliv naší zemi.

3. Jsem pracovitý a plním své sliby

„Jsem tady pro všechny a jsem přesvědčen, že i ti, kteří mě nemají rádi, ve skrytu duše musejí uznat, že jsem pracovitý, plním své sliby a od vstupu do politiky mi nikdo nemůže nic vyčíst. Nic! Absolutně nic. Neexistuje. Všechny ty vymyšlené pseudokauzy, aby se mě zbavili, se týkají nějakého období před mým vstupem do politiky, takže můžu jako jeden z mála politiků zdokumentovat, co jsem dělal jako ministr financí atd.,“ vysvětlil Babiš.

Ty pseudokauzy a „účelovka“ proti Babišovi jsou zjevné a vystačí rovněž na samostatný článek. Dnes se jimi proto zabývat nehodlám.

Být snaživým neumětelem není v politice a v ekonomice zase až takovým ternem. Z nedávné minulosti to známe přece všichni. Ačkoliv intenzivní činnost Andreji Babišovi nikdo neupírá, je třeba mít na paměti, že prvotní otázkou je kvalita a pak teprve kvantita takové činnosti. Otázkou tedy je, zda je taková aktivita prospěšná a zda je v některých případech vůbec smysluplná. Podíváme-li se přitom na výsledky Babišovy činnosti jak v ekonomice, tak i v zahraniční politice, víme rychle, o čem je řeč. Z výše uvedených faktů leccos vyplývá. Zůstaňme ale tentokrát u ekonomiky. Na důkaz mého tvrzení se zastavím ještě u další ekonomické záležitosti, kterou je právě aktuální „Národní investiční plán“, k němuž si dovolím alespoň ve zkratce několik poznámek:

- Stát by měl mít nejprve plán celkového rozvoje a teprve na něj by měl navazovat plán investic a jejich financování. (zatímco takto budeme mít plán investic vytržený ze souvislostí, a to navíc s dále uvedenými výhradami). Stát tedy budeme mít takový, do jaké míry se podaří realizovat snůšku různých nápadů sepsaných do Národního investičního plánu místo primární ucelené představy o budoucí podobě státu, kterou by bylo možné postupně naplňovat realizací jednotlivých investic sestavených do takového investičního plánu. Čili jde o postup obrácený naruby.
- Pokud tento plán dostatečně nezohledňuje průmyslovou revoluci 4.0 a její dopady na naši ekonomiku, je to špatně.
- Přednostní budování infrastrukturních, zejména pak silničních a mostních staveb pro snadnější přesuny cizích armád za naše peníze není pro nás zrovna přínosné. Máme-li ho realizovat, měl by ho skutečný objednavatel též platit. Tyto stavby je třeba odlišit od skutečně dosud chybějící části naší dopravní sítě, a to s logickým odkazem na připojení na mezinárodní trasy směřované přes naše území (železniční i silniční, s důrazem na převod nákladní dopravy zpět na železnici).
- Pokud jde o plánované opravy infrastrukturních staveb, tak ty patří do položky nákladů a nikoliv investic, (aby zase Nejvyšší kontrolní úřad po čase nezjistil chyby v účtování na MMR či Ministerstvu dopravy v miliardách, jak tomu už v minulých letech v jiných případech bylo). To by měl ale premiér jako velký podnikatel znát.
- Z plánu není zřejmý (dostatečný) záměr státu bojovat s kůrovcem.
- S realizací PPP projektů je v ČR nulová zkušenost, od financování rekonstrukce a dostavby části vojenské nemocnice v Praze-Střešovicích již před více lety formou PPP projektu se včas ustoupilo, neboť jeho cena příliš bobtnala, ještě než byl vůbec odsouhlasen.
- Oproti tomu se nepočítá vůbec s vypsáním státních dluhopisů pro občany k financování těchto

staveb s garantovaným solidním zúročením, které se přímo nabízí. Proč? Drobní strádatelé za současné situace znehodnocování jejich peněz v bankách k tomuto účelu peníze rádi poskytnou.

A na závěr jedna zcela zásadní otázka. Plánujeme něco, a to zcela vytrženě ze souvislostí a bez ohledu na okolní svět a dění v něm, které se nás velmi silně týká. Jde o to, že tento plán je na 30 let, což nás staví před jednu z následujících 2 možností:

1. Zůstaneme-li v EU, v průběhu několika let bude náš stát zlikvidován a obyvatelé rozpuštěni v Evropské unii. Ultimativní požadavek na to vyslovila Angela Merkelová již před rokem. Samotná EU bude mít stále větší starosti s financováním rostoucího počtu migrantů, než aby přispívala na nějaké stavby kdekoliv. Evropa v rozsahu EU se bude dostávat do stavu cílené degradace.
1. Odejdemo-li zavčas z EU, pak nemůžeme s žádnými dotacemi z EU ke kofinancování takového plánu počítat. Plánovaná výstavba bude tak finančně nezajištěna, plán si vyžádá mnohých redukcí a improvizací. Proč tedy toto slohové cvičení?

Určitě je správné nějaké plány do budoucnosti mít. Jenže měli bychom začít tím, že si naši udržitelnou budoucnost nejprve naplánujeme a něco pro ni též uděláme. To se týká těch mezinárodních vztahů a vlivů na naši zemi, včetně nebezpečí s tím souvisejících. Poté, co uděláme kroky k zabezpečení další existence našeho státu a jeho občanů, lze dělat plán jejího rozvoje. A na ten navázat plán investic. Vláda dělá vše obráceně, navíc jakákoliv další vláda si stanoví jiné priority, protože ke konsenzu nad předloženým plánem zcela jistě nedojde. Je to stejné, jako kdyby A. Babiš chtěl nakupovat ve svých firmách nějaké stroje a ještě nevěděl, co vůbec chce vyrábět. Tak k čemu to tedy vlastně je?

3. Snižování státního dluhu, EET, navyšování důchodů

K některým tvrzením premiéra, jako je snižování státního dluhu, EET a kontrolní hlášení, navyšování důchodů:

Tvrzení o snižování státního dluhu je nepravdivé, až na výjimku jednoho roku z období vlády A. Babiše státní dluh v absolutní částce se stále zvyšuje a pozvolna se blíží sumě 2 bilionů Kč. Pravdou je, že jeho předchůdci nás zadlužovali rychleji, což nás ale nemůže příliš uklidnit.

- To, s čím premiér operuje, je poměr státního dluhu vůči ročnímu HDP, kde se ten poměr o něco lepší díky nárůstu HDP, nikoliv ale díky snižování samotné částky našeho zadlužení. Pokud ale od tohoto HDP odečteme oněch 10%, které vzápětí odplynou každoročně do zahraničí, zhoršuje se i tento ukazatel a jsme v žebříčcích mezi státy rázem někde jinde. Premiér Babiš v tomto vědomě klame občany.
- EET a kontrolní hlášení: Celá akce nebyla řádně připravena, nebyla ani občanům náležitě vysvětlena. Jejím hlavním cílem přitom není samoučelná administrativa, nýbrž snaha zamezit únikům daně z příjmu a DPH u mnohých subjektů, kteří část obrátu ve svých daňových příznácních nepřiznávali. Daně pak platili jen ti poctiví, přičemž pravice v opozici této situace využila a nabádala zejména drobnější podnikatele, aby ji volili, že EET zruší (v duchu hesla „volte nás, my budeme krást a vám umožníme přikrádat si“). Co by asi dělala, pokud by se dostala opět k vládě, nám ukázala již Topolánková vláda. Začala by hned zvyšovat daně nebo zvětšovat rychleji státní dluh, případně oboje v kombinaci najednou.
- Celou tuto záležitost bylo u drobných živnostníků a podnikatelů možné řešit daňovým

paušálem, což se nestalo. Krom toho je v takových případech zapotřebí začít těmi „velkými rybami“ a nikoliv začít u těch drobných, kteří často podnikají jen proto, že je stát svojí předchozí nesmyslnou privatizační politikou připravil o práci a obživu. Této skutečnosti měla odpovídat i výše jejich daňového paušálu. Nestalo se tak. Takže celá akce nebyla dobře uchopena ani zvládnuta a dodnes vyvolává na naší politické i občanské scéně neshody. Není se tedy čím chlubit, právě naopak.

- Navyšování důchodů: V tomto případě začala Babišova vláda jednak postupovat opět podle zákona na úpravu důchodů s přihlédnutím k inflaci, jednak též zčásti napravovat hříchy předchozích vlád, které tak nečinily, ač podle zákona měly. Mimo jiné i proto, že seniorů je dnes cca 2,5 milionu, což je velké množství voličů, ale též proto, že zoufale nízké důchody omezují kupní sílu obyvatelstva, tím i tržby obchodů a supermarketů a výběr DPH ze strany státu. Opatření na zvyšování důchodů našim seniorům byla učiněna správně a s ohledem na stále nízkou úroveň důchodů u nás oproti dalším zemím EU je třeba v nich dále pokračovat. Tento krok je třeba hodnotit pozitivně, a to z širšího hlediska.

5. Opozice nepostavila ani „psí boudu“

Tvrzení Andreje Babiše, že dnešní kverulanti z tzv. opozice sami nebyli schopni dodnes postavit ani „psí boudu“ je nepochybně pravdivé. A po pravdě řečeno, rozdíl mezi různými politiky neschopnými uživit se vlastními znalostmi a prací (o absolutních diletantech, kteří dosud ve svém životě nikdy nepracovali, ač svá moudra vykládají v parlamentu již roky, ani nemluvě) a mezi někým ze skutečné praxe (ač k němu existuje hodně výhrad) musí vnímat každý soudný člověk.

Je přitom ale nesporné, že je hodně co napravovat a zlepšovat. Zatím bohužel ještě v rámci stávajícího systému, byť svět kráčí dále. Alternativní politické subjekty v ČR žádnou rozumnou ucelenou programovou alternativu, na níž by se předem shodly, k Andreji Babišovi zatím nestaví, ti s programem Antibabiš pak očividně ani žádnou nemají.

Shrnutí

Pokud celé vyjádření premiéra Babiše shrneme, pak je třeba říci, že premiérem uváděné úspěchy představují do značné míry tak známou Potěmkinovu vesnici (vesnici, kterou nechal kníže Potěmkin vybudovat z pěkně natřených kulis, aby se měl čím pochlubit). Máme-li usilovat o zlepšení, je třeba nejprve věci pojmenovat pravým jménem a pak usilovat o jejich nápravu. (Je-li ale vše v pořádku, jak uvádí premiér, nápravy se nedočkáme). Proto byl napsán i tento článek s upozorněním na skutečný stav.

K nápravě ale rozhodně nevede demise Babišovy vlády, a to proto, že k zásadní nápravě je třeba systémové změny, nikoliv pouhá změna osob ve vedení státu. Systémovou změnu může realizovat alternativa, pokud občané pochopí její program a podpoří ji. Nikoliv tedy participant na současném systému, kteří budou usilovat z důvodu vlastních výhod o jeho zachování, nikoliv o jeho změnu.

Změna, o níž usilují dnes někteří naši občané na náměstích, směřuje především k prolomení dekretů prezidenta Beneše, k likvidaci našeho státu, k návratu majetku Němcům, zrádcům a kolaborantům, kteří se provinili ve 2. sv. válce proti naší republice, k otevření stavidel migrantům, ačkoliv to většina z těchto demonstrantů nechápe, byť se to v té či oné míře bytostně týká i jich. Čeho by si ale všimnout měli, je absolutní vyprázdněnost jejich požadavků, jako by případným odchodem A. Babiše z vlády měl u nás automaticky nastat ráj na Zemi, a to bez práce a invence. Celou problematiku dnešní doby personifikují v podobě premiéra Babiše, což je holý nesmysl. S ohledem na omezený výběr na naší politické scéně (v závislosti na dosavadním modelu chování občanů při volbách) je Andrej Babiš stále jako „jednooký mezi slepými králem“, což dokazuje i absence jakéhokoli programu dem(ag)obloku a Pirátů, neboť z pouhého programu Antibabiš se tento národ nenajít.

Snaha o návrat dem(ag)obloku příp. s Piráty do vlády v ČR tak připomíná „Návrat osleplých Bulharů do vlasti“. A pokud na to přijdou i někteří naši spoluobčané, kteří se dosud angažují v akcích Antibabiš, nutně musí od takové podpory ustoupit a budou raději podporovat toho jednookého (Babiše) proti těm slepým, a usilovat o provedení alespoň některých změn k lepšímu. Akce Antibabiš je totiž vesměs v rozporu se zájmy většiny z nich, jen to stále ještě mnozí nechápou.

Zásadní obrat k lepšímu může přinést teprve systémová změna, nikoliv změna ve funkcích, kdy dokonce slepí nahradí jednookého, a to s jedinou ambicí sloužit za příslib zachování koryt klidně cizím pánům v naprostém rozporu se zájmy občanů této země. A takové záměry mohou dnes u nás podporovat jen občané „inteligentně nesmělí“.

Je zásadní chybou ať již ČSSD jako koaliční strany ve vládě Andreje Babiše či KSČM jako strany podporující tuto vládu, že neusilují o možné nápravy alespoň v rámci stávajícího systému. Pořád si stěžují na to, že jim A. Babiš „sebral volební program a témata“, přičemž většinu z témat A. Babiš nevidí či nechce vidět. Pohříchu je ale nevidí ani uvedené dvě politické strany, aby po nich sáhly. Pak by se totiž mohly opět samy svým přičiněním dostat do pozice státotvorné strany. Zatím je to spíše o korytech a mocenských pozicích. Témata tedy jsou a nejen ta shora uvedená. Jen je chtít uchopit.

Toto není článek v rámci programu Antibabiš, právě naopak, a to s cílem nápravy těch největších chyb z období předcházejícího, nikoliv tedy za účelem personálních výměn při zachování systému. Zásadní změny k lepšímu může dělat ale teprve skutečná alternativa za předpokladu dostatečné podpory její a jejího programu ze strany voličů, a to na základě systémové změny.